

תת"ע 1835/12/15 - מדינת ישראל נגד אילנה ביטון בן עזרא

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 1835-12-15 מדינת ישראל נ' אילנה ביטון בן עזרא
בפני כבוד השופטת ענת יהב-שופטת

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אילנה ביטון בן עזרא

הנאשמת

הכרעת דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום מסוג ברירת משפט המייחס לה עבירת נהיגה ביום 21.7.15 בשעה 18:25 בצומת דרך בגין ועל פרשת דרכים תל אביב- יפו כשלא עצרה את רכבה לפני קו העצירה ונכנסה לצומת בניגוד לאור האדום אשר דלק אותה העת ברמזור.

הנאשמת ביקשה להישפט וביום 10.1.16 כפרה במיוחס לה כשהיא טוענת שנהגה בנתיב השמאלי ביותר, כשקלטה שהיא צריכה את הנתיב הימני לאיילון דרום, אותה ועברה מנתיב לנתיב עד שהגיעה לנתיב המבוקש. אמרה שכלל לא נכנסה לצומת ולכן בעצם לא יכולה הייתה לחצות ברמזור האדום או בכלל בעצם (עמ' 1 ש' 13-20).

דיון ההוכחות נשמע ביום 23.6.16

פרשת התביעה:

ע"ת 1- רס"ר לילך לוי-

בעת רישום הדוח הייתה שוטרת תנועה, מקריאה מן הדוח שאכפה באותו היום עבירות של סטייה מנתיב, רמזור ועבירות נוספות. הוגשו באמצעותו הדוחות אשר ערכה:

ת/1- דוח תנועה + זכ"ד של "המשך הנסיבות" (3 עמודים)

ת/2- זכ"ד מפורט המתאר את התנהגותה של הנהגת- הנאשמת.

בחקירתה הנגדית מפנה לזכ"ד ולנסיבותיו וכן מסכימה שהורתה לנהגת לעמוד בצד כאשר גלגלי הרכב על המדרכה

עמוד 1

(עמ' 4 ש' 5-6), לא זוכרת שצעקה על הנאשמת כשהיא טוענת שאין זה הסגנון שלה (עמ' 4 ש' 7-8 ו- ש' 30-33).
עומדת על כך שכל אשר נרשם בדוח ובזכד"ים המצורפים משקפים את שהיה (עמ' 4 ש' 30-33).

פרשת ההגנה:

לטובת הנאשמת העידו היא ובנה.

הנאשמת:

מסבירה על נסיבות המקרה, שנסעה לרמת גן עם בנה, לצורך רישומו ללימודים, כשחזרו לכיוון ביתם שבאשדוד, ביקשה ממנו להפעיל את הוויז, הייתה בנתיב השמאלי כשלפתע ראתה לימינה את השלט איילון-דרום, אותה ימינה ועברה בין הנתיבים (עמ' 5 ש' 10-12).

כשהגיעה לנתיב הימני יצאה השוטרת "משום מקום", כשהיא באמצע הכביש "ופשוט צעקה", היא לא הייתה על המדרכה (עמ' 5 ש' 14-15), כשנעצרה בימין לאחר שנתבקשה להחנות כאשר גלגלי רכבה גל גבי המדרכה, תארה שהנהגת התחילה לצעוק עליה, משהשיב לשוטרת בצעקות כשאמרה לה שהיא יכולה לצעוק עליה פי 4, אז השיבה לה השוטרת "עכשיו אני רושמת לך דוח שנסעת באדום" ובניגוד בעצם לנאמר לה מלכתחילה שעברה מנתיב לנתיב.

בחקירתה הנגדית:

עומדת על כך שלא התבלבלה, אלא קלטה שצריכה את הנתיב הימני, כשמעומתת עם ת/1 ותגובתה שם, מתרצה ואומרת "כן התבלבלתי בין הנתיבים" (עמ' 6 ש' 1), כשנשאלת האם ייתכן שחוסר התמצאותה בדרכים באזור זה והבלבול בנתיבים גרמו לה לנסוע באור האדום, ענתה באופן שאינו משתמע לשתי פנים: "אני לא הגעתי לרמזור" (עמ' 6 ש' 6-8), וממשיכה ואומרת שעוד לא הגיעה לצומת ולכן לא הייתה יכולה להתבלבל ברמזור (ש' 17).

ע"ה 1- אביב בן עזרא- בנה של הנאשמת

מתאר כי חזרו הביתה מתל אביב ו"הסתבכו" עם הוויז, עברו מן הנתיב השמאלי לימני (אח"כ משנה ואומר שנסעו מאשדוד לתל אביב). מציין שלאחר דין ודברים בין האם לשוטרת, השוטרת אמרה לאם שהיא רושמת לה דוח שהיא נסעה באדום כאשר לא זכור לו שום רמזור אדום שדלק (עמ' 6 ש' 29), לשאלה של הנאשמת ענה: שהשוטרת "עמדה על המדרכה עם הניידת בצד ימין" (ש' 31).

בחקירתו הנגדית:

חוזר על כך שהתבלבלו בנתיב הנסיעה, מציין "ברמזור דלק אור ירוק, הוא היה שם בצד ימין ועברנו אותו כשהוא היה ירוק" (עמ' 7 ש' 19-20), וכשמעומת עם העובדה שהאם- הנאשמת טוענת שכלל לא הגיעו לרמזור ולא עברו את הצומת עונה: "אחרי שעברנו את הרמזור היא צעקה לנו לשים את הגלגלים על המדרכה, זה היה ממש במעבר, מיד אחרי שעברנו את הרמזור" (עמ' 7 ש' 22-23).

ב"כ המאשימה בסיכומיו, מבקש להרשיע את הנאשמת, מפנה לסתירות בין האם לבן ומבקש לתת אמון מלא בעדות

השוטרת.

הנאשמת בסיכומיה, מבקשת לזכות אותה, טוענת שהכל היה מבולבל, וכן מבקשת ללמוד מכך שביקשה להישפט שהינה דוברת אמת. את העובדה שניהלה את הדיון כשהיא מרימה את קולה ומדברת לשוטרת באופן לא נעים, מבקשת לייחס לכך שהיא נסערת.

דין והכרעה:

העובדות המוסכמות:

משמיעת העדים ומקריאת הדוח ונסיבותיו, נראה כי הצדדים מסכימים ביניהם, כי מדובר במי אשר נהגה באותו היום מכיוון רמת גן לכיוון אשדוד, כמו כן מוסכם על כולם שהייתה בנתיב השמאלי ועברה לנתיב הימני ביותר- לכיוון איילון דרום, תוך שהיא מאותתת.

בת/1- רושמת השוטרת: **"וכ- 100 מטר לפני קו העצירה החלה הנהגת לסטות מנתיבה ימינה תוך כדי שהיא מאותתת אמנם, אבל גורמת להפרעה לתנועה ואף לרכבים לצפור לה"**

עוד ניתן להבין משילוב העדויות ומהדוח, כי השוטרת עמדה על המדרכה עם הניידת, אולם לאחר שהבחינה בביצוע העבירה נכנסה לתוך הנתיב והורתה לה לעצור, וכך נרשם בת/1: **"מיד, תוך קשר עין רצוף, רצתי לנתיב הנסיעה וסימנתי לה לעצור תוך כדי שאני מבקשת ממנה לעלות עם שני גלגלים על המדרכה"**, כמו כן מציינת שהייתה צריכה לבקש שוב מן הנאשמת לעשות כן, מכיוון שהרכב המשיך בנסיעה.

תיאור זה עולה בקנה אחד עם תיאורה של הנאשמת את האירוע.

התנהגות הנאשמת:

נראה כי בשלב כלשהו החלו הטונים של הדיבור לעלות בין הצדדים, כשהשוטרת מציינת בדוח ת/1- המשך הנסיבות-, שהנאשמת דיברה **"בקולניות ולא נותנת לי להמשיך לדבר"**, אז הרימה את קולה מעט על מנת להסביר לה את מהות העבירה המיוחסת לה, או אז, מציינת השוטרת החלה הנאשמת לצעוק ולדבר באופן לא ראוי כלפיה כשהיא קוראת לעברה: **"אל תרימי עלי את הקול חצופה"**.

לא זאת אף זאת, שהשוטרת הוצרכה למלא דוח נפרד נוסף- ת/2- על מנת להעלות על הכתב את התנהגותה החריגה והבוטה של הנאשמת כשהיא מתארת שהנאשמת הטיחה בפניה שלוקח לה זמן רב למלא את הדוח, כי היא תגיע איתה לבית המשפט, כי העובדה שהיא לובשת מדים לא הופכת אותה לאלוהים, כמו כן המשיכה ועלבה בה כשאמרה לה: **"את תגיעי איתי לבית המשפט ואני מבטיחה לך שבמשטרה את לא תישארי יא ממורמרת, זקנה רווקה"**, כל זאת מתואר שעשתה כשהיא צועקת בקול ברחוב, כשהשוטרת מתארת כי בעקבות התנהגות זו ועל מנת שלא להיכנס עמה לדיון ודברים נאלצה **להיכנס לניידת ולסגור את הדלת**.

כאן, אתייחס לעובדה, כי בת/2 לא צויין מס' הדוח אשר הוא מתייחס אליו, אולם תאריך מילוי הנסיבות, והתוכן הנרשם אינו מותיר ספק כי המדובר באותו אירוע בו אנו דנים, די אם אפנה לכך שמצוין כי הנהגת אמרה: **"כי יצאה מרמת גן והתבלבלה ונתנו לה לעבור נתיבים"**, כמו כן, העובדה שבעת קריאת הדוח ע"י הנאשמת- העירה כשהגיעה למילים **"גורמת להפרעה"**, שהשוטרת **"שקרנית"**- בכל אלו יש כדי להבהיר באופן ברור שהמדובר בזכ"ד המתייחס לדוח באירוע

זה.

מהימנות העדים:

בית המשפט אשר שמע את ההוכחות נחשף לצורת התבטאותה המיליטנטית של הנאשמת, תוך שהיא מתלהמת וצועקת על השוטרת אשר עמדה על הדוכן, ותוך כדי חקירתה, כשהיא תוקפת אותה "בטון גבוה חד ולא נעים" ועניין זה אף הוער לה במהלך המשפט ואף צוין בפרוטוקול בדיון (עמ' 4 ש' 21).

אל מול התנהגות זו, השוטרת העידה בטון נמוך, באופן רגוע ולעיתים אף מבוייש ומבלי שהרימה קולה כתגובה לחקירתה ולהרמת קולה של הנאשמת, כשהיא קוראת מהכתוב ועונה עניינית לשאלות הנאשמת באופן קצר תוך הפנייה לדוחות שנרשמו על ידה- כל הופעתה עמדה בסתירה גמורה לתיאור אותו תיארה הנאשמת בעדותה ואשר רצתה להוכיח ההפך.

בסופו של יום המחלוקת סבה סביב השאלה האם הנאשמת עברה את הרמזור כשדלק האור האדום אם- לאו.

הנאשמת טוענת כי כלל לא הגיעה לרמזור או לצומת ומשכך לא יכולה הייתה לעבור באור כלשהו כשהיא מרחיקה עצמה ממקום המחלוקת (עמ' 6 ש' 6-8, וכן ש' 17).

בעניין זה אני קובעת כי אני מקבלת את גרסת השוטרת לוי כפי שעולה מת/1, ולא רק משום שהאמנתי לדבריה באופן מלא ומוחלט על פי המתואר לעיל, אלא עניין זה אף עולה מעדותו של הבן, שמעיד שעברו את הרמזור ורק לאחר מכן נעצרו על ידי השוטרת (עמ' 7 ש' 19-23), כשנקודה זו הינה חשובה מאוד ועומדת בסתירה לדברי הנאשמת.

יתכן, כי העובדה שהנאשמת אינה מצויה בדרך זו ותוך כדי ניסיון השתלבותה לנתיב הימני, דעתה הוסחה וחלפה על פני הצומת כשברמזור דלק האור האדום.

סוף דבר:

בשולי הדברים אומר, כי התנהגות מבישה שכזו המתוארת ומבוצעת כלפי איש חוק האוכף את החוק אינה מתקבלת כלל ועיקר ויש לשרש תופעות מעין אלו.

לאור כל זאת, אני קובעת כי התביעה הוכיחה מעל לספק סביר את הנטען בכתב האישום ואני מרשיעה את הנאשמת במיוחס לה.

ניתנה היום, י"ג תמוז תשע"ו, 19 יולי 2016, במעמד הצדדים